

José Manuel Garcia Cordeiro,
Bragança-Miranda (Portugália) püspöke homíliája

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI SZENT LÁSZLÓ-TEMPLOM

1. Isten türelmében

Szűz Mária születésének ünnepe mély liturgikus értelmet nyer, mert közvetlen kapcsolatban áll Krisztus világosságával, az Igazság Napjával. Mária a Hajnalcsillag, aki hirdeti a napot, és benne a keresztény ember húsvét reggelének fényét sugározza.

A közös imában kérjük Istent, hogy ennek az eseménynek a megünneplésével adjon nekünk egységet és békét. Mária születése lényegében az idő, a fény és az öröm teljességét ünnepli: „*De amikor érkezett az idők teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született*” (Gal 4,4). Mária a Szűz, aki Anya lesz, aki fogan és Fiút szül, aki megmenti a népet bűneitől (vö. Iz 7,14), ő az Új Ember Anyja és az új világ Hajnala.

Isten anyjának a születésével kapcsolatban Antónia Vieira atya így nyilatkozott: „Akarjátok tudni, milyen boldogan, milyen komolyan és mennyire méltón ünnepeljük Mária születését? Nézzétek meg, ki született. Azért született, hogy Isten megszülethessen tőle... Kérdezzétek meg a betegektől, hogy miért született ez az égi Leány. Azt fogják mondani, hogy a Segítség Asszonyának született, betegeknek a Gyógyulás, tehetetleneknek a Támogatás, szomorúaknak a Vigasztalás, kétségbeesetteknek a Remény, vakoknak a Fény, összeférhetetleneknek a Békesség, eltévedteknek az Útmutatás, fogságban levőknek a Szabadulás, harcosoknak a Győzelem, utazóknak a Célbaérés, bizonytalanoknak a Megerősítés, haldoklóknak a Jó Halál, bűnösöknek a Megbocsátás, börtönben lévőknak a Szabadulás Asszonya. Ezek a hangok egyetlen hangban összegződnek, melyek azt mondják, azért született Mária, hogy Jézus Anyja legyen.”

Lukács és Máté evangéliuma szerint Jézus a Jordánban keresztelkedett meg, ezzel mintegy belépve a történelembe. Az idő Isten szentsége.

Máté evangéliumában kiemelkedik Ábrahám és Dávid alakja, valamint Szent József meghatározó személye, mint az Isten és menyasszo-

nya, Szűz Mária iránti türelem embere. Az Egyház liturgiájában Názáreti József a „hű, alázatos és csendes szolga”, becsületes és körültekintő, „a csend és a munka pátriárkája”. Szent József a Krisztusban való élet segítője. A türelem tökéletesítése mindig aktuális kihívás. A türelem „vértanúsága” szorosan összekapcsolódik a meghallgatás képességével és az alázattal.

Lelkipásztori valóságunk bátorságot, bizalmat és türelmet igényel, hogy meg tudjuk szólítani korunk férfait és asszonyait, tanúskodva arról, hogy ma is lehet szép, jó és igaz emberi életet élni az evangélium fényében.

2. Az Egyház katolikusságának tapasztalata

A mai ünnep, Szűz Mária születése, az Egyház egyetemességének kifejeződése. Az ünnep eredete Keleten alakult ki, Nyugaton I. Szergiusz pápa (650–701) idejében fogadták el. Az eucharisztikus kongresszusokon való részvétel mindig az Egyház katolikusságának erős tapasztalata.

Fernando Pessoa kijelenti: „Szülőföldem a portugál nyelv” (Livro do Desasossego/Nyugtalanság Könyve). A valóságban, ahogy Virgílio Ferreira is kijelenti: „egy nyelv az a hely, ahonnan látszik a világ, és ahol gondolkodásunk és érzéseink határai húzódnak. Az én nyelvemből látszik a tenger. Az én nyelvemből hallatszik a morajlása, ahogy mások nyelvéből hallatszódna az erdő hangjai, vagy a sivatag csendje. Ezért volt a tenger hangja a mi nyugtalanságunk”. Minden nyelv hitet fejez ki az egész országban.

Mégis, a nyelvek és a kultúrák különbözőségében megtalálható az egy, szent, katolikus és apostoli Egyház hitének egysége. A közös nyelv az evangéliumhoz való tartozásban nyilvánul meg. Ezért az evangélium lényege a Krisztussal való találkozásban rejlik, amelyben Szűz Mária anyai szíve határozottan jelen van.

Kedves Testvérek, hinni és szeretni kell az Egyházat, Jézus szolgáját és hitvesét, hogy „ebben a megosztott világban az egység és a béke eszköze legyen” (VII. eucharisztikus ima).

3. Minden forrásom az Eucharishtiában van

A kongresszus mottója: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). Az Eucharisztia az Egyház küldetésének és életének forrása.

Ferenc pápa olyan eucharisztikus kultúrára bátorít minket, amelyben nyilvánvaló, hogy a szentáldozás a szolgálat és az irgalom magatartása: „képes ösztönözni a jóakarátú embereket a szeretet, a szolidaritás, a béke, a család és a teremtés megőrzése területén”.

A 87. zsoltárból, amely lelkesen éneklí minden nép anyjának, Jeruzsálemnek a nagyságát, a forrás titokzatos csodája, amelyet „körtáncban fognak énekelni”, egyúttal elvezet bennünket egy hatalmas sivatagos bibliai területre, ahol a víz a különbség élet és halál között. Ezért a források Isten jelenlétének a jelei.

A liturgiát, mindenek felett az Eucharisziát a II. Vatikáni Zsinat így ismerteti: „...az a csúcspont, mely felé az Egyház tevékenysége irányul; ugyanakkor az a forrás is, amelyből fakad minden ereje” (Sacrosanctum Concilium 10). XXIII. Szent János pedig szerette a kút képét használni a liturgiában: „olyan, mint egy falusi forrás, amelyhez minden nemzedék jön, hogy mindig élő és friss vizet igyon”. És csúcspont is, mivel az Egyház minden tevékenysége a Krisztussal való életközösség felé irányul, mert a liturgiában az Egyház kinyilvánítja és kifejezi híveinek a Krisztus által egyszer s mindenkorra megvalósított megváltás munkáját.

Legyen az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus a hit, a remény és a szeretet valóságos jele az egységért és a békéért Európában és az egész világon, mert az Eucharisztia olyan szentség, amely létrehozza az Egyházat, „forrása és csúcsa a keresztény életnek” (Lumen Gentium 11).